

במדנה

(המשך מעמוד 21)

בשלהי עשר החודשים שחלפו מאז גירוי שיחם, התחוללו הרבה שינויים בחייהם הפרטיים. גברי, שהתנסה בנשואים אומליים, הכיר צעירה בשם דפנה, שהיתה מוכנה להינשא לו למרות שידעה שהיא מקבלת יחד עמו גם תינוק, שהיא צריכה להיות לו לאם. הם נישאו לפני ארבעה חודשים.

אורנה, לעומת זאת, ניהלה בחודשים אלה חיים סוערים יותר. תקופה מסוימת היא ניסתה לחיות יחד עם ידידה חיי ביטניקסם. הם הלכו פרועי שיער ולבושי שים בסגנון חייפי, כשהם חולמים ליצור יחד סרטים. לאט לאט אול כספם. אורנה נאלצה לצאת לעבוד. כיום היא עובדת כזבנית בסנדביץ' בר שברחוב בנייהודה. לא אחד מהם חי עכשיו בעולם משלו: גברי בעולם של הצלחה, חיי משפחה מסודרים ושפע; אורנה בעולם של חלומות והזיות ומחסור.

עולות ומחסור. עולות זה נולדה התביעה שהגישה

גברי ואורנה באני בתחורות האכילה המפורסמת, שלדברי אורנה גרמה לה להחליט על רצונה לשנות את חייה ולהיפרד מגברי ומבנם, הוציאה לפועל החלטה זו.

אורנה לפני כחודשיים בבית המשפט הי מחזוי בתליאביב. היתה זו תביעה בה ביקשה אורנה להעביר את בנה אוריה מרשותו של גברי לחזקה.

הדרדרות מוסרית

אורחות נלוזות!

ענה אורנה בכתבה התביעה: „לפי הסכם הגירושין נשאר הילד בחזקתו הבלעדית של העל. אבל מאז הסכם גירושין השתנו נסיבות חיי וטובת הילד מחייבת את מסירתו לידי אמו.

הנתבע (גברי) מיסר את התובעת (אורנה) ואת בנם בכך, שהוא מונע ממנה לראות את בנה ויחידה ובכך מונע ממנו את אהבת האם, שלה הוא זקוק ומתאכזר לאם. גברי הוא אדם עסוק וטרוד ביותר ואין לו פנאי להעניק לבן את החום, הי טיפול ותשומת-הלב שלהם הוא זקוק.

„לבגרי אין אף את הכישורים הדררי שים לטפיל בקטין בגיל כל כך רך, לכן נמסר הילד לטיפולה של אשה וזהה. לעומת זאת, טענה אורנה בתביעתה, חל בה שינוי, ובניגוד לתקופת הגירושין היא מוכנה עתה ורוצה לטפל בילד. תביעות מסוג זה הן מקובלות למדי בי בתי המשפט הישראליים. בדרך כלל פוסקים הדיינים והשופטים כי ילדים, שטרם מלאו להם שש שנים, הולכים עם אמם אחרי הגירושין. רק במקרים רבים יוצאי-דופן, כאשר אין האם רוצה בכך, או שאינה מסוגלת לגדל ילדים מבחינת מצבה הנפשי מאשרים השופטים את מסירת הקטנים לידי האבות. גברי בנאי גדה כשקיבל את תביעת אורנה. לדברי ידידיו היתה ברור לו שלא השתנה שום דבר קיצוני ביחסה אל הילד.

היא היתה ממעטת לבקרו. גם כשהיה גברי מביא את הילד אחת לשבוע, בימי ישי דלירת הוריה של אורנה, היתה אורנה ממעטת לראות שם את הילד. משום כך נדמה היה לגברי ופרקליטיו כי תביעתה של אורנה לקבל את הילד באה רק כדי שתוכל לקבל מגברי מזונות עבורו. מאחר שהכנסתו של גברי היא גבוהה ביותר, הרי אם היה הילד עובר לחזקת אמו, היה על גבירה לשלם סכום גבוה כדמי מזונות.

פרקליטו של גברי, עורך-הדין הירושלי מי דן אביי-צחק, התגונן נגד תביעתה של אורנה בצורה תקיפה. אחרי שטען כי רק בית-הדין הרבני רשאי לפסוק בעניין הילד, טען כי טובת הילד מחייבת שי ימצא בחזקת אביו.

כך, למשל, התבסס פרקליטו של גברי על תאריך הלידה של הילד שהופיע בי תביעתה של אורנה, כשהוא מצוין: „אופייני ני לחובעת שאינה יודעת אפילו את תאריך לידתו של בנה.“

הסביר הפרקליט בכתבה-הגנה שהגיש לבית-המשפט המחוזי, מדוע לדעתו חייב אוריה בנאי להשאר אצל גברי: „בין היתר, חלה הדרדרות בהתנהגותה המוסי רית ובאורחותיה הנלוזות של התובעת ו בתנאי חייה וחברתה, דבר העושה לבלתי נסבלת ובלתי סבירה — מבחינת טובת הילד — כל אפשרות החזקה אצלה... אורנה היא אשר נמנעת מראות את הילד, והיא שמתאכזרת, מתוך נקמנות ומתוך מניעים אנוכיים וחומריים — הן אל הילד והן אל אביו.“

טען כתבה-הגנה: „אין ברצונה של אורי

נה ואף לא באפשרותה לטפל בילד... תביעתה כולה אינה אלא מעשה נקמנות. לאמיתו של דבר היא אינה רוצה כלל כי ילד ומשפחה לרעה הן בילד והן בהלכתי המשפט מתוך נקמנות ומתוך רצון לזכות שלא כדין בטובת הנאה חומריות.“

„מכור לסמים ולנשים“

מאבקים משפטיים מעין אלה אין פשרות בין הצדדים. כל צד מנסה להשחיר את פני יריבו עד כמה שיותר. שכן מדובר כאן לפעמים בהכרעות שהם שאלת חיים לגבי המעורבים בדבר. הי סיגנון המשפטי המקובל אינו צריך להיות דווקא מושפע ממה שחושבים באמת הצדדים האחד על השני.

אבל אורנה נפגעה עמוקות מההאשמות שהוטחו נגדה בכתב ההגנה. היא השיבה מלחמה. בכתב התשובה שלה לכתב הי הגנה של גברי, אותו הגישה לבית-המשפט — וכל זה לפני שהתחיל הדיון המשפטי בפרישה — היא הטיחה בגברי האשמות חריפות ביותר.

„התובעת (אורנה) טענה, נאמר בכתב התשובה, שנוסח בידי עורך-הדין מנשה בר-שלטון, „כי הובן לא היה צד להסכם הגירושין, אשר התובעת הוחתמה עליו תוך הערמה, פיתוי והבטחות כוזבות, מבלי שתהיה מיועגת על ידי עורך-דין, כאשר היתה חולה וחסרת-מגן, תחת השפעה שלילית בבית הנתבע.“

„לאור השמצותיו הגסות של גברי, טען אורנה כי אם יש לדבר על הדרדרות מוסרית, הרי הדרדרות זו היתה והינה שלו, אשר בירתו התנהלו מסיבות חיש, אליהם הוזמנו חבריו ללהקה וכן אלילי ערב בידור... מסיבות אלה התנהלו ערב ערב בבית הנתבע ופרט ללקיחת סמים לי העלאת המוראל בהופעות. הרי הסרת הי סרט התרוממות, בה השתתף גברי, גנשי תה כאשר נמצא תחת השפעת הסם ל.ו.ס. בהיות הנתבע מכור לסמים ולנשים, אין הוא האב האידיאלי...“

אורנה טען כי לא ניתן להפוך את הילד יתום מאב ואם בהיות האב עסוק בהופעות בלילות ונמצא מחוץ לעיר, וישן עד שעות הצהריים, וכל מאווי בהופעות, עשיית כספים, רדיפת בצע וביבליים... „אני לא יכולה יותר“, אמרה אורנה, „אני רוצה את הילד בכל מחיר.“ גברי, שהפירוטמים מתוך תביעתה של אורנה פגעו בו בצורה קשה, סירב להגיב ולהתי ראיין. כל תגובתו התבטאה במילים ה באות: „את אורנה מענינים העתונים. או י תי מעניין הילד. כל זמן שהוא אוכל וישן ומקבל חום ואהבה, לא איכפת לי כלום.“ בכל הסיפוי הזה, נשכח פרט אחד: אורנה, שהאשימה את גברי בשימוש בי סמים, הורשעה בעצמה בבית-משפט על החזקת חשיש באילת, גזונת על כך לי שלושה חדשי מאסר על-תנאי.

ימאים

המזכיר

נלחם בבחוריו

מה שקרה בוועידת איגוד הימאים, שהת קיימה השבוע בחיפה, יכנס אולי להיס-טוריה של ארגוני הפועלים בארץ. בעת הוועידה קם מזכיר האיגוד, האיש שצריך היה יומיים מאוחר יותר להיבחר שוב לתפקידו על ידי הוועידה, תקף בצורה קשה את האנשים שעמדו לבחור בו כמזכיר האיגוד.

במקום לנסות ולרכוש את אמונם בבחי טחות לפעולה ובתכנים, הוא התקיף את הימאים בצורה, שאם היתה נעשית על ידי אישיות מבחוק, הרי שהאיש היה ודאי צריך להתנצל ומעורר סערה ציבורית. מזכיר איגוד הימאים, חיים צוקר (46), ממוסוף ובעל בלורית קצרה, שאיגוד פיי סיק ללעוס את גומייה-הלעיסה, הוא מכיר נאי ראשי ששימש משך 14 שנה בתפקיד מזכיר חטיבת הקצינים ורבי-החובים לים באיגוד הימאים. לפני שנה, כאשר פרש באופן פתאומי המזכיר הנבחר, יחזקאל ארקין, מונה צוקר למזכיר הכללי של האיגוד, למרות שהתקנות דורשות שהמזכיר יבחר לתפקידו ולא יתמנה.

בתום שנה לכהונתו נערכה בחיפה ועי-דת האיגוד הארצי הפדרטיבי לימאים. בוועידה זו צריך היה צוקר להיבחר לתפקידו כחוק. למרבה ההפתעה הוא לא פעל כמקובל, אלא התקיף את הימאים, שהוא משמש כמזכירם, בחריפות רבה.

הברחות באמצעות המשפחה.

מה יצא קצפו של המזכיר? אלה שלא ראו את המהות יתקשו לדמיין לעצמם את זה תופעה. בעת שמגיעה אוניית נוסעים לנמל חיפה, מורשים קרובי הימאים לעלות לארץ ניה על מנת להתראות עם יקיריהם. ביקור משפחתי זה מנוצל זה שנים לרעה על ידי הימאים לצורך הברחות בקנה-מידה כזה שעשרות חנויות ודוכנים בלי מכס פועלים לאחרונה לא רק בחיפה, אלא בכל חלקי הארץ.

הימאים היהודיים אינם מברחים ככל עמיתיהם בעולם באמצעות סירות-גומי בי חשיכת הלילה, או על ידי צמיגים המוסי תרים מתחת לפני המים עד אשר בא איש צרפודע ומושה את השלל. בחיפה מברחים לאור הים, כשכל אחד רואה זאת, כולל קציני המכס ויותר הסקרנים המתגודדים סביב האוניות המגיעות. זה הפך כבר לי מסורת, לחלק מזכויותיהם הלגיטימיות ותנאיהם הסוציאליים של ימאי ישראל.

מיד עם קשירת האוניה למזח, מתפרצים קרובי משפחות הימאים לעבר התאים ומתי חילים, להתבלש! זוג מכנסים אחד צרים. אחר כך יותר רחבים ואחר כך מודרניים לחלוטין, כלומר, עוד יותר רחבים. יש מהדרים היודעים לברוש מלבד המכנסים בהם הגיעו, עוד ארבעה זוגות, ומספרים שהמומחים הגיעו כבר לחמישה זוגות מכ ניסים בבת אחת.

אותו התהליך מתרחש גם עם החולצו, והסודרים. בכיסי המכנסים מכניסים מכל האב ביד: סכיני גילוח, מקטרות, סבונים, סיגריות, וכל דבר אחר הנכנס לכיס. או נפרדים מכן המשפחה, ויוצאים מהנמל מול אדישותם של המוכסים, שהתרגלו לתופעות אלה.

קבוצה של חמישה אנשים, המינימום המבקר אצל ימאי, יכולה בארבעה ביקור רים, תוך שעות מיספר, להוביל בשיטה נכונה עד למאה פריטי לבוש, מתלכשים, יוצאים מהנמל, הולכים למרכז העומד לא הרחק מהפתח, מתפשטים, משאירים את הבגדים וחוזר חלילה.

פשע מאורגן.

צוקר החליט להילחם בתופעה. הסביר הוא: „המחנות המכבישים אשר הנמל הפך להם עד קבוע כל עת שמגיעות אוניות נוס-עים ישראליות, לא יכולים להשאיר אותנו אדישים. שום הודעת התנערות מצידנו לא תועיל. התופעה היא מבחינת פשיטת רגל של החוק והסדר. אולם לא מספיק להניח את האחריות בפני דלתה של רשות זו או אחרת בלבד, אשר אינם ממלאים תפקידים. גם אנו, כנציגי הימאים, נושאים באחריות ישירה לנעשה ולא נצליח להתחמק מכך! אין מנוס מן העובדה כי בפנינו קטע של מערכת פשע מאורגן, (ומאורגן לפי ליא: התזמנה, המימון, השיווק הבילתי חוץ קי לעיני כל ולאור היום), תופעות בריויות ובכלל מחזות אשר המשך קיומם פוגע

קשות בשמו הטוב ותדמיתו הציבורית של הימאי הישראלי. אין לי אלא לומר כי יימשך הטיפול בבעיה, אולם חייבת להימצא דרך (והיא כפייה נוקשה של החוק והסדר באמצעות הגופים הממלכתיים המיועדים לכך!) ל-עקירת הגעג הזה לפני שנוכל להשיב הן את שמנו הטוב והן את מעמדנו.“ חיים צוקר, יליד גרמניה, היה חייל בי

מזכיר צוקר חסע בים — להחרענות

צבא הבריטי. רק בי-1947 עלה לראשונה על אוניה. בנובמבר הקרוב, עומד צוקר לעי שות צעד בלתי רגיל נוסף בחיי העסקנות בארץ. הוא עומד לעלות על אוניה להפ-לגה של חודשים ספורים. אז יהיה צוקר מזכיר האיגוד המקצועי היחיד העוסק בי מקצועו ולא בעסקנות.

את מלחמתו בימאים מברחים כחל מיד עם כניסתו לתפקיד. הוא הוציא תרול לימאים בו קרא להם להפסיק את ההבי רחות שאינן מוסיפות כבוד למקצוע. קריאתו נתקלה בקיר אטום. יחד עם זאת אין צוקר מאשים את אנשיו בלבד. לדבריו, „הימאים צריכים לעבור בדיקות. כמובן, שבמסגרת הסבירה. המכס לא משתלט על המתרחש בחיפה. לטענתם, כוח האדם שלהם לא מספיק. אנחנו לא צריכים לדי אג להם לכוח אדם. אם הם מאפשרים לעשרות חנויות לפעול כשכל החסורה שלהם היא מוברחה, שיהיה להם לבירי אות. אני מצדיי אעשה הכל על מנת לעקור את התופעה מהשורש.“

אופנה

אהבה

בלי דאגה

כדי שבחורה תהיה נאהבת היא צריכה להיות יפה. כדי להיות יפה היא צריכה — על פי רוב, כשהטבע לא חנן אותה בנתור נימ יוצאי-דופן — להתאפר. כשהיא מת-אפרת ויפה היא עושה אהבה. או יורד האיפור ונוצרת הסכנה שהיא לא תהיה יפה וממילא לא נאהבת.

על פילוסופיה מעין זו, כך מסתבר, אפשר לבנות עסק לא רע. עובדה: מרי קוואנט עשתה זאת. זאת אומרת, היא עש-תה כבר עסקים טובים קודם. כאופנאית מרי בת 37 היא הבריטית הראשונה מזה זמן רב, שהצליחה לחדור לעולם האופנאים ידועי-השם. בו היה שמור מקום רק ליצרני האופנה הצרפתים האיטלקי או האמריקאיים. האופנה שלה היתה עמי מית ונועות ועשתה אותה מהר מאוד לא עשירה ומפורסמת.

מעם לוואי. בגדים הם עסק טוב אבל לא עסק טוב כל כך כמו קוסמטיקה מרי קוואנט למדה זאת מהר. לדבריה אחרי שראתה את הדוגמניות שלה עמלו קשה על איפור במשך שעות רבות ואחר שראתה איך שכל העבודה הזאת נמחק תוך שניות במצבים מיוחדים. מרי קוואנט החליטה לחולל מהפכה ב עולם האיפור. לחדור לעולם העסקים, נ שולטות חברות הענק האמריקאיות לקוט